



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **J. N.** zastoupeného Mgr. Ladislavem Malečkem, advokátem se sídlem Na Valech 525/12, Litoměřice, proti žalovanému: **Celní ředitelství Ústí nad Labem**, se sídlem El. Krásnohorské 2378/24, Ústí nad Labem, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 14. 4. 2005, sp. zn. 15 Ca 184/2004,

t a k t o :

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, kterým soud zamítl jeho žalobu proti rozhodnutí Celního ředitelství Ústí nad Labem (dále jen „žalovaný“) ze dne 25. 6. 2004, č. j. 4037/04-2001/21, a proti rozhodnutí Celního úřadu Litoměřice ze dne 23. 2. 2004, č. j. 980/04-2067/33, kterými mu byla podle ustanovení § 299 odst. 1 písm. a) zákona č. 13/1993 Sb., celní zákon uložena pokuta ve výši 45 000 Kč za celní delikt, jehož se dopustil porušením ustanovení § 293 písm. e) bodu 1 cit. zákona tím, že jako podnikatel nesplnil povinnosti vyplývající z režimu tranzitu uvedené v ustanovení § 140 odst. 3 téhož zákona.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Namítá, že celní úřady správně konstatovaly, že použitý otisk služebního razítka celního úřadu určení, které mělo prokázat dodání zboží, byl falešný, nicméně krajský soud se s touto skutečností dostatečně nevypořádal, neboť není patrné, na základě čeho dovodil, že zboží nebylo dodáno

celnímu úřadu určení. Stěžovatel byl v dobré víře, že zboží s předmětnými doklady je v pořádku a že došlo k jeho řádnému proclení a o zneužití razítka nevěděl. O řádném proclení zboží vypovídají ostatně i podpisy řidičů O., B. a M..

Proto stěžovatel navrhuje napadený rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti s ohledem na její obsah toliko odkazuje na vyjádření, které učinil již k žalobě podané ke krajskému soudu.

V projednávané věci Nejvyšší správní soud z předmětného správního a soudního spisu především zjistil, že dne 28. 8. 2001 byl vydán hlavním celním úřadem Hamburg - Waltershof doklad T1 č. 06299, dne 4. 9. 2001 doklad T1 č. 07203 a dne 3. 7. 2001 doklad T1 č. 00383, kde jako hlavní povinný vystupuje německá firma C. GmbH. Tyto doklady (rozhodnutí) byly vystaveny na blíže specifikované oděvní zboží, které bylo přepravováno ve třech kontejnerech dopravními prostředky patřícími stěžovateli jakožto fyzické osobě - podnikateli. Spis dále obsahuje kopie dokladů CMR č. CZ Y 3941169, CZ Y 4277406 a CZ T 3621663 obsahující otisk služebního razítka CÚ Praha VI.

Celní úřad Litoměřice a následně též Celní ředitelství Ústí nad Labem v odůvodnění shora označených rozhodnutí dospěly k závěru, že dopravcem zboží byl stěžovatel, který si měl být vědom povinnosti vyplývající z ustanovení § 140 odst. 3 celního zákona. V řízení však bylo zjištěno, že razítko celního úřadu určení, které mělo prokázat dodání zboží, bylo falešné. Režim tranzitu ve zmíněných třech případech, kdy zboží bylo propuštěno do režimu společného tranzitu citovanými rozhodnutími celního úřadu Hamburg - Waltershof, tak ve smyslu ustanovení § 142 odst. 2 celního zákona nebyl ukončen a stěžovatel jako dopravce si byl vědom toho, že hlavní povinný nesplnil své povinnosti uvedené v ustanovení § 140 odst. 2 cit. zákona. Otisk falešného razítka na mezinárodních nákladních listech totiž nelze považovat za důkaz o tom, že zboží bylo dopraveno celnímu úřadu určení, a jiný doklad o řádném ukončení režimu tranzitu nebyl předložen.

Stěžovatel v žalobě podané proti těmto rozhodnutím celních úřadů namítl, že se celního deliktu nedopustil, jelikož k proclení zboží Celním úřadem Praha 6 došlo a skutečnost, že otisk razítka tohoto úřadu byl falešný, měla být pouze podnětem k podání trestního oznámení. Nelze však přenášet trestní nebo jinou odpovědnost na dopravce.

Krajský soud v Ústí nad Labem v odůvodnění napadeného rozsudku vycházel z toho, že odpovědnost stěžovatele za splnění povinností v režimu tranzitu byla v rozhodné době dána zejména ustanovením § 140 odst. 3 celního zákona a čl. 4 odst. 2 Přílohy I Úmluvy o společném tranzitním režimu mezi zeměmi Evropského sdružení volného obchodu a Evropským hospodářským společenstvím (č. 179/1996 Sb., dále jen „Úmluva“). Z těchto právních předpisů plyne, že při propuštění zboží do společného tranzitního režimu bylo povinností stěžovatele (doprovce) dodat příslušné zboží celnímu úřadu určení, pokud jej přijal s vědomím jeho přepravování v tomto režimu. Pokud tak neučinil, dopustil se celního deliktu. Právě k tomu došlo v daném případě, jelikož stěžovatel zboží celnímu úřadu určení nedodal, když ani sám v žalobě nezpochybnil skutečnost, že služební razítka příslušného celního úřadu byla zfalšována.

Proto krajský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Předně je nutno uvést, že stěžovatel uplatnil kasační důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., byť v kasační stížnosti dostatečně nediferencuje, v čem konkrétně spatřuje naplnění jmenovaných důvodů. Důvody obsažené v písm. a) předpokládají nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a podle písm. d) lze kasační stížnost podat z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

Z obsahu kasační stížnosti nicméně nevyplývá, kterou právní otázku řešenou v předcházejícím řízení považuje stěžovatel za nesprávně posouzenou, když stěžovatel toliko tvrdí, že sice bylo správně konstatováno, že předmětný otisk služebního razítka celního úřadu určení byl falešný, nicméně s otázkou zneužití razítka se soud nevypořádal a není patrné, na základě jakých důkazů soud dospěl k závěru, že zboží nebylo dodáno celnímu úřadu určení. Je tak zřejmé, že kasační stížnost obsahuje toliko jednu námitku, kterou však nelze považovat za polemiku s právním posouzením věci, učiněným krajským soudem.

Za těchto okolností se Nejvyšší správní soud zabýval pouze namítanou existencí stížnostního důvodu podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., jelikož je vázán rozsahem kasační stížnosti a uplatněnými důvody a zmíněná nezákonnost napadeného rozsudku ve skutečnosti uplatněna nebyla.

Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že pojem nepřezkoumatelnosti není v soudním řádu správním ani v občanském soudním řádu, který by bylo možno použít podpůrně, blíže objasněn. Výklad tohoto pojmu je proto věcí judikatury a právní nauky. Za nesrozumitelné tak lze obecně považovat zejména soudní rozhodnutí postrádající základní zákonné náležitosti, rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný, kdy nelze zjistit, zda soud žalobu zamítl nebo o ní odmítl rozhodnout, není zřejmé, o jaké věci bylo rozhodováno a jak o ní bylo rozhodnuto, případy, kdy nelze seznat co je výrok a co odůvodnění a kdy výrok nekoresponduje s odůvodněním, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod. Nedostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, sp. zn. 2 Ads 58/2003).

V souzené věci spatřuje stěžovatel nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku v tom, že krajský soud dostatečně neodůvodnil otázku falešného služebního razítka a není z něj patrné, na základě kterých důkazů dospěl k závěru, že zboží nebylo dodáno celnímu úřadu určení.

K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že podle ustanovení § 140 odst. 2 celního zákona v rozhodném znění hlavní povinný (tzn. deklarant) „*je celnímu úřadu odpovědný za splnění povinností vyplývajících z režimu tranzitu; zejména je povinen zajistit, aby zboží bylo za podmínek stanovených celním úřadem odesláno dopraveno ve stanovené lhůtě celnímu úřadu určení v nezměněném stavu, s neporušenou celní závěrou a s připojenými doklady.*“ Podle odst. 3 stejného ustanovení „*dopravce nebo příjemce zboží, který si je vědom nebo si má být vědom, že hlavní povinný nesplnil povinnosti vyplývající z režimu tranzitu a že zboží podléhá celnímu dohledu v režimu tranzitu, je povinen zajistit, aby zboží bylo za podmínek stanovených celním úřadem odesláno dopraveno celnímu úřadu určení v nezměněném stavu, s neporušenou celní závěrou a s připojenými doklady.*“ Podle ustanovení § 142 odst. 2 téhož zákona „*režim tranzitu je ukončen dopravením zboží s příslušnými doklady, v souladu s podmínkami stanovenými pro tento režim, celnímu úřadu určení.*“

Rovněž z čl. 4 odst. 2 Úmluvy vyplývá, že „*aniž by byly jakkoliv porušeny povinnosti hlavního povinného uvedené v odstavci 1, je dopravce nebo příjemce zboží, který zboží přijímá s vědomím, že toto zboží je přepravováno ve společném tranzitním režimu, také povinen toto zboží a nezbytné doklady dodat ve stanovené lhůtě a v nezměněném stavu úřadu určení a musí přitom dbát na dodržení opatření přijatých příslušnými orgány k zajištění totožnosti zásilky.*“

V projednávané věci stěžovatel nikterak nezpochybňuje zjištěné skutkové okolnosti, zejména fakt, že otisk služebního razítka celního úřadu určení byl falešný. Zároveň není sporu o tom, že stěžovatel v daném právním vztahu vystupoval jako dopravce, když hlavním povinným byla firma C. GmbH. Za této skutkové a právní situace je zjevné, že stěžovatel byl odpovědným za dopravení předmětného zboží s příslušnými doklady celnímu úřadu určení, přičemž až tímto okamžikem mohlo dojít k ukončení režimu tranzitu. Tuto odpovědnost nesl přímo stěžovatel a nemohl se jí proto zbavit ani odkazem na svoje zaměstnance (výše jmenovaní řidiči) s tím, že svými podpisy proclení stvrdili. Krajský soud proto dospěl ke správnému právnímu závěru, že k ukončení tranzitu nemohlo dojít (jak stěžovatel tvrdil v žalobě) proclením zboží Celním úřadem Praha VI, když provedeným dokazováním bylo zjištěno, že k tomuto proclení nedošlo a služební razítka byla falešná. Námitka, že z odůvodnění krajského soudu není patrné, na základě jakých důkazů měl soud za to, že zboží nebylo dodáno celnímu úřadu určení, je zcela nepřipadná, protože podstata dokazování spočívá v prokázání toho, co se stalo, a nikoliv v prokázání toho, že k něčemu vůbec nedošlo. V daném případě tak bylo skutečně na stěžovateli samotném, aby prokázal, že svoji shora popsanou zákonnou povinnost řádně splnil, a nikoliv na soudu, aby doložil, že tak neučinil.

Nejvyšší správní soud proto stížnostní důvod zakotvený ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. neshledal naplněným, jelikož napadený rozsudek krajského soudu nelze považovat za nepřezkoumatelný. Krajský soud se jím totiž dostatečným, přezkoumatelným a přesvědčivým způsobem vypořádal s celým obsahem žaloby a stěžovatel tak ve skutečnosti brojí jen proti konečnému výsledku správního a soudního řízení, s nímž z pochopitelných důvodů nemůže být spokojen, nicméně tato samotná nespokojenost nespadá pod žádnou z forem ochrany soudní moci.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku krajského soudu ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a žalovanému Celnímu ředitelství Ústí nad Labem náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. července 2006

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu